

PROBI V. EL

Xocolata Bonasort

alimentici i reconstituyent de primer ordre

ansies de vida nova que també senten ells, que estiguin allunyats de nosaltres per qüestions de oportunitat, de religió o de forma de govern, fins que ens creguin tant dolents com als altres; creyem que aqueixos homes son tant nobles, lleals y honorats com ho puguem ser nosaltres.

Pero, no creyem de cap manera que sigui de bona fé, els que's burlin de nostres ansies renovadores, el que pretingui anar mantenint dintre l'Estat espanyol la podridura actual y tingui per inmillorable el regim polítich en que havem viscut fins avuy, que vulgui continuar la tradició espanyola de la «Marcha de Cádiz», del «Pan y Toros», y del analfabetisme; no; els que creuen aixó son els que sempre posen sos interessos al davant de tot, els que fan servir els llocs que ocupen en política per ocupar llocs y càrrechs preeminents que tinguin un bon sou i poch treball, els que han fet de la política un ofici y en fan negoci a costa del país, son els que sempre acoten el cap davant l'estranger mantenint la nació erma y desamparada, son els que's vengueren les colonies, els que firmaren l'ominós tractat de París, els que colguen la sang y els diners del poble espanyol en els camps estèrils del Marroch, son els incapassos, els ganduls, els que sols viuen blincant l'esquena; per aqueixos cap respecte, no son ni poden ser nobles, lleals y honorats, per ells y sas comparsas devem desenterrar la massa dels almogàvers y amb veu forta, amb veu de joventut, fer que son crit de guerra retroní de Galicia a Catalunya y de Vasconia a Andalusia. ¡Via fora! ¡Via fora!

JOAN CARRERAS.

COMENTARI

En Maura o la "débacle"

Per culpa d'eix cronista que té l'ocurrencia de viurer uns quants kilòmetres lluny de nostra

xamosa vila per exigencies inexcusables de la professió que hom exerceix, els originals deuen esser escrits lo menys tres dies avans de la seva aparició en FOC NOU i ço fá que avuy quan surti a la llum ja dic lo que pensava uns dies enrera, quan En La Cierva va provocar el quint episodi de la crisi funambulesca de repetició.

No vull parlar de la militarització dels Correus i Telégrafs, ni de Juntes de Defensa civils ni militars; ni vull divagar sobre la exagerada susceptibilitat del Sr. La Cierva; ni de la censura mixta i irregular, no vull dir res: ni de l'exèrcit, ni de les Juntes, ni dels ministres, ni dels funcionaris, ni... de la portera... que estóm en el temps del llapis roig i no es cas que'm mutillin eix «Comentari», perque a la veritat, l'amor propi i l'estética s'en ressentirien sumament.

Pro heroic i convençut m'atreveixo a pronosticar la prompte constitució del gabinet únic i racional; del que s'imposará per la valúa i l'autoritat socials i polítiques dels seus constituents i no per el recurs, frequent en nostres temps, de la suspensió de garanties i la implantació *sui generis*, d'un estat de guerra perpetua; d'un govern Mauri-Regionalista-Lliberal que a les forces parlamentaries de nombre i de crédito hi porti al cap el prestigiós relleu de D. Antoni Maura davant de qui han de baixar el cap no sols els fracassats, sino també alguns elements travessos i rebecs que fins ara han sigut el follet estemordidor enc que subtil i vaporós, de la política Garcia Prieto.

No es aixó una profecia ni una autoritzada opinió personal; es la creencia de tots i el desitg de la immensa majoria d'espanyols, amb l'excepció probable dels «lerrouxeros» que temen per son capdevanter, i dels datistes que son, diuen ells, la reserva («untuosa») de la Monarquia i voldrán tenir la falacia de negar un ministre a D. Antoni.

Si no passa aixís, si el Sr. Maura no es president del Concell, l'Espanya sofrirá en breu plaç una altra serie vertiginosa de ministeris inte-